

Cám ơn gió

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Cuộc sống thì nên thay đổi con ạ!

8.6.2011

Chuông điện thoại reo.

- Đừng cứ ủ dột như thế chứ, vui lên đi.- Một tiếng nói rất lạ.

Đầu dây bên này im lặng. Chẳng lẽ là giọng một người bạn mà An không nhận ra...

- Có lẽ bạn nhầm máy rồi. Tớ...

- Vậy cho mình xin lỗi, chúng ta làm quen nhé, chỉ là làm quen thôi mà.- Đầu dây kia ngắt lời, giọng năn nỉ...

Sáng nay ngủ dậy, Tuấn Anh lại gọi điện tới, nhắc tôi ăn sáng đúng giờ. Tôi chợt mỉm cười.

Từ một cú điện thoại nhầm máy, vào một ngày đầu tháng Sáu, Tuấn Anh bước vào cuộc sống của tôi từ ấy. Thực ra, tôi cũng có chút thắc mắc, rằng tại sao hôm đó, cậu ấy gọi vào số máy tôi, chỉ biết rằng, ừ, có lẽ cậu ấy cũng đang an ủi một người bạn của mình, và cái cảm giác bất ngờ khi nhận được lời an ủi ấy, có lẽ, lại làm chúng tôi xích lại gần nhau hơn, mà chẳng cần một lí do. Cũng từ ấy, Tuấn Anh bước vào cuộc sống của tôi, như một luồng gió mới, rộn ràng, khác lạ vô cùng. Tôi gọi cậu ấy là gió, gió vui vẻ.

Gió vui vẻ thôi....

Tôi vốn trầm tính, ít nói, sống nội tâm, sở thích duy nhất là nghe nhạc, ngoài ra chẳng còn điều gì khác. Tuấn Anh thì khác, cậu ấy sôi nổi, hào hứng, luôn miệng nói cười. Cậu ấy lúc nào cũng có những câu chuyện vui để kể, những chuyện vui từ thuở cậu ấy còn bé xíu, hay nghịch ngợm, cho tới chuyện mẹ

cậu ấy hay cười khi nhìn thấy những đồ vật trang trí lạ lẫm trong căn phòng của cậu. Ban đầu, mỗi khi có chuông điện thoại của Tuấn Anh gọi tới, tôi thường để nhạc chuông kêu như vậy, hồi lâu mới bắt máy, nhưng cậu ấy không lấy làm buồn vì điều đó, mà còn khen nhạc chờ của tôi hay. Tôi nghe máy, rụt rè, lặng lẽ nghe những câu chuyện bao giờ cũng rất vui từ đầu dây bên kia:

- Nhạc chờ của cậu rất hay, có cả tiếng đàn ghi ta, cậu thích hả?
- Uhm...Tớ chỉ nghe thôi, không dám học.
- Tại sao? thích thì nên học, cuộc sống thì nên thay đổi chứ!
- Im lặng. Tôi không trả lời câu hỏi ấy, có lẽ cứ như thế này tốt hơn.

Những ngày sau đó, là những ngày vui. Khoảng một tuần sau, Tuấn Anh mở cho tôi nghe những đĩa nhạc về đàn ghi ta, chẳng biết cậu sắm từ bao giờ, nhưng đĩa nào cũng hay, nghe vui tai và thú vị.

Có khi chúng tôi không nói với nhau câu nào, chỉ lặng lẽ cùng nghe một vài bản nhạc, tôi thích nghe đi nghe lại một vài bản trong suốt cả buổi chiều, ấy thế mà Tuấn Anh vẫn thích thú như thể mới nghe lần đầu tiên vậy.

Có những buổi chiều mưa, tôi lại nghe Tuấn Anh kể chuyện, những câu chuyện dài bất tận, về những lần cậu ấy đi du lịch, tham gia những đợt tình nguyện dài ngày...về những nơi cậu ấy đã từng và sắp đặt chân tới. Qua những câu chuyện, tôi có thể hình dung Tuấn Anh đi rất nhiều nơi, như thể cậu ấy sinh ra để đi, như thể hề có thời gian là đôi chân ấy lại phiêu du khắp chốn vậy. Tôi thấy có điều gì đó, nhẹ nhàng, khẽ len lỏi trong lòng....

Từ ngày quen Tuấn Anh, cuộc sống của tôi rộn ràng, nhiều màu sắc hơn, tôi thấy mình mỉm cười cũng nhiều hơn. Nhưng cũng không thể tránh khỏi những xáo trộn nhất định. Bởi tôi đã quá quen với cuộc sống bình lặng này, với những thứ vốn quen thuộc, cảm giác mình không thuộc về thế giới màu sắc ấy, lạ lẫm và cả chút lạc lõng nữa. Tựa như chú mèo con, vừa trong căn bếp nhỏ lạc giữa ngôi nhà nguy nga, rộng lớn, nhưng xa lạ. Thật khó để thay đổi những thói quen, nhất là khi những thay đổi ấy đến như một giấc mơ.

Gió vẫn thổi, sao ta lặng im

- Tú An à? Tớ đang đi trên đường Hoàng Diệu. Hôm nay nhiều gió, lá rơi đẹp dữ!

- Cậu có nghe tiếng lá lạo xạo dưới chân tớ không? Tớ sẽ nhặt vài em lá về, cho căn phòng của tớ và cả cho cậu nữa.

- Chắc căn phòng của cậu sẽ đẹp lắm.

- Uh, rồi cậu sẽ thấy mà.

-Im lặng.

- Tú An. Cho tớ gặp cậu, được chứ?

-Cậu biết mà, tớ không thể.- Tôi nghe tim mình khê nhói lên, tôi luôn tránh né, phải, đó là điều tôi không mong muốn.

- Tớ biết!- Tuấn Anh quả quyết: Càng vậy, tớ càng mong gặp cậu.

- Cậu chẳng biết gì cả. Đừng xem như cậu biết tất cả. Đừng gọi cho tớ nữa.- Tôi nói một hơi dài, nhanh đến nỗi bản thân tôi thấy hụt hẫng khi câu nói ấy đã cất lên. Tôi hiểu, mình vừa làm một điều không nên, thật là không nên chút nào. Tôi cúp máy, khi Tuấn Anh như còn muốn nói điều gì đó...

Ba tháng sau

Từ sau hôm ấy, Tuấn Anh không gọi cho tôi nữa. Cuộc sống của tôi trở lại bình lặng, im lìm như mọi khi vẫn thế. Tôi được trả lại với cuộc sống vốn có của mình, êm êm, lặng lẽ, bình yên đấy, nhưng thực sự, luôn thiếu-một-điều-gì-đó. Không còn những buổi chiều mưa, chuông điện thoại reo hòa cùng tiếng mưa ngoài cửa sổ. Không còn những câu chuyện hài hước, không còn những lần ngồi nghe kể về những con đường, về dòng sông đầy nắng, về đợt tình nguyện hè hấp dẫn... Tất cả, như cơn gió, trôi tuột đi, nhanh hết như khi nó tới. Dường như chính tôi cũng không thể chấp nhận được thay đổi lần này. Tại sao tôi không thể mở lòng?

Mẹ nhận ra sự thay đổi nơi tôi, có lẽ vậy, nên dạo gần đây ngày nào mẹ cũng

mua một loại hoa, về cắm gần cửa sổ tôi hay ngồi. Mẹ không nói gì cả, nhưng tôi hiểu, mẹ đang mong tôi bình tâm lại. Tôi mỉm cười, để mẹ yên lòng. Nhưng, trong lòng có một khoảng trống khó lấp đầy. Cơn gió ấy, bao giờ trở lại? Phải chăng, khi mất đi điều gì đó, ta mới biết điều ấy quý trọng với ta nhường nào... Trong cuộc sống này, có những người, sẽ chỉ đến bên ta một lần, và ra đi mãi mãi, có khi nào những người như thế, dừng lại bên ta, một lần nữa?

Hơn ba tháng sau đó

Hôm nay mẹ lại mua một loại hoa mới, hôm là bó hồng, hôm bó hoa li, hôm nay là thạch thảo. Chỉ cần ngửi mùi hương, là tôi có thể phân biệt được các loài hoa.

- Thơm quá mẹ ha.

- Con gái mẹ thích chứ?

- Dạ, thích lắm ạ. Nhưng, sao mấy tháng nay, ngày nào mẹ cũng hay mua một loại hoa khác nhau vậy?

- Cuộc sống thì nên thay đổi con ạ!

Nghe câu nói ấy của mẹ, tôi chợt sững sờ. Câu nói ấy, giống Tuấn Anh, là Tuấn Anh từng nói, đã 6 tháng rồi, kể từ hôm ấy. Suốt gần ấy thời gian, cậu ấy bất tâm, không một cuộc gọi, hay bất cứ liên lạc nào khác. Cậu ấy biến mất, hoàn toàn khỏi cuộc sống của tôi, như chưa từng xuất hiện. Giờ này, Tuấn Anh đang ở đâu, trên dải đất này, tôi lần tay xoay khẽ quả địa cầu. Tôi nhớ Tuấn Anh vô cùng. Nhớ giọng nói của cậu ấy, nhớ tất cả những câu chuyện cậu ấy đã từng kể, nhớ cả tên địa danh, những nơi cậu ấy đã đi và kể lại. Thực lòng, tôi ước mơ có được cuộc sống của cậu ấy, được trải nghiệm những điều mới mẻ, đầy màu sắc mà cậu ấy đã từng trải nghiệm...

Tôi chẳng thể làm vậy, chẳng thể có được cuộc sống như cậu ấy. Từ nhỏ, màu sắc duy nhất mà tôi nhìn thấy là màu đen. Những màu sắc khác, tôi chỉ có thể hình dung qua lời kể của ba mẹ. Tất cả chỉ là-nghe-kể-lại. Tôi không có cơ hội nhìn ngắm cuộc sống này, lấy một lần. Dần dần, tôi càng thu mình lại, với cái thế giới vốn đã rất nhỏ bé của mình. Tôi đã từng ước ao, một lần

nhìn thấy ánh sáng buổi bình minh, nhìn thấy những cánh hoa nở trong vườn, thấy màu sắc những món canh mẹ nấu, thậm chí là khuôn mặt những người thân yêu, tôi cũng chẳng thể!!! Tôi không thể biết hết ba mẹ tôi có bao nhiêu vết nhăn, tóc đã điểm bạc bao nhiêu sợi vì lo lắng cho tôi....Cho tới khi gặp được Tuấn Anh, ước mơ về cuộc sống lại bùng cháy. Cậu ấy truyền thêm sức mạnh, cho tôi thêm động lực, để bước tiếp, để có thể mỉm cười nhiều hơn mỗi ngày và nước mắt thôi rơi ướt gối hằng đêm...

- Con gọi cho cậu ấy đi, nhé!

- Nhưng....con

- Mẹ hiểu, mẹ tin con gái mẹ sẽ làm được, nên thay đổi, mẹ mong con hạnh phúc!

Mẹ ôm tôi vào lòng, tôi có thể hình dung được lúc này mẹ đang cười rất tươi. Căn phòng nhỏ, những đóa hoa thạch thảo tỏa hương thơm ngát nhẹ nhàng...

Rất nhớ, một cơn gió

- Tuấn Anh à!

- Tú An!

- Thực ra, tớ...tớ không thể...Tớ hiểu. Tớ rất nhớ cậu-Tuấn Anh ngắt lời tôi.

- Chúng ta gặp nhau nhé!

Câu chuyện của Gió

Sau gần một năm kiên trì, tôi đã chạm được vào cánh cửa luôn đóng kín nơi trái tim cô bạn nhỏ. Tôi đã đủ dũng khí, để kiên trì tới cùng, để âm thầm, lặng lẽ, dõi theo cô bạn từng ngày, kể từ khi đi ngang qua khung cửa sổ nhà Tú An. Hình ảnh một cô bạn đang giơ đôi tay nhỏ ra hứng những giọt mưa ngoài cửa sổ, với đôi mắt bất định nhìn vào khoảng không trước mặt, nhưng với tôi, đó là đôi mắt đẹp nhất mà tôi được nhìn thấy.

Tôi tới gặp và xin mẹ Tú An giữ bí mật để được nói chuyện qua điện thoại với bạn ấy, hàng ngày, để giúp bạn ấy vui vẻ hơn. Tôi đi nhiều nơi hơn, chỉ

để mong có thể kể cho bạn ấy nghe về nhiều vùng đất mới, thay bạn ấy trải nghiệm vẻ đẹp những vùng đất ấy. Hàng ngày, tôi đều cố gắng mua một loại hoa khác nhau, nhờ mẹ Tú An mang tới bên cửa sổ, nơi cô bạn hay ngồi.

Tôi hạnh phúc, khi cố gắng từng ngày, để thấy được nụ cười trên môi bạn ấy, mong mỗi một điều kì diệu sẽ xảy ra, và kì diệu hơn nữa, là giờ đây, sau 11 tháng 29 ngày, Tú An đang nắm lấy tay tôi, trên môi nở một nụ cười rất tươi: “Cám ơn gió, vì đã thổi tới bên tôi”.

Tú Lệ